

Solidairteitsboodschap met de arbeiders van VW

op de nationale betoging van 2 december

Vanwege Bahar Kimyongür,
politieke gevangene in België sinds 7 november 2006

Gevangenis van Gent, 29 november 2006

Beste kameraden, beste vrienden,

De Europese Wetgeving leert ons dat "terrorisme" betekent : «(...) met opzet daden plegen (...) die door hun natuur of door hun context, op ernstige wijze een land of een internationale organisatie schade kunnen toebrengen (...)»

Men kan natuurlijk over de juistheid van zo'n definitie discussiëren, maar ze beantwoordt perfect aan wat er vandaag op VW gebeurt. Toen ik via de pers de massale afdankingen op VW vernam, die deze industriële site veroorzaakt tot een bijna zekere sluiting, toen ik op TV de

Lettre de Solidarité avec les Ouvriers de VW

à l'occasion de la manifestation du 2 décembre

de Bahar Kimyongür,
prisonnier politique en Belgique depuis le 7 novembre 2006

Prison de Gand, le 29 novembre 2006

Chers camarades, chers amis,

Dans les codes juridiques européens, on nous apprend que l'infraction terroriste désigne «(...) les actes intentionnels (...) qui, par leur nature ou leur contexte, peuvent porter gravement atteinte à un pays ou à une organisation internationale (...)»

Cette définition est bien entendu discutable; cependant elle correspond bien à ce qui se déroule à Volkswagen Forest..

En effet, lorsque j'ai appris la nouvelle des licenciements massifs à Volkswagen Forest, qui condamne le site industriel à une fermeture plus que probable et que, depuis ma cellule, j'ai croisé le regard assombri des ouvriers et de leurs familles, je n'ai pas trouvé d'autre mot que "terroriste" pour qualifier les agissements des bandits de la direction du groupe automobile.

Il n'y a eu ni détonation, ni morts, mais l'annonce de la fermeture a eu un impact effroyable, foudroyant, sur toute une population traumatisée et toujours plus menacée par le chômage et la précarité.

Devant VW, nous sommes témoins du spectacle accablant de papas couverts de la honte de ne pouvoir satisfaire les besoins de leurs enfants, de familles dévastées par l'angoisse des lendemains incertains, d'ouvriers dévorés par des sentiments d'incompréhension et de dégoût d'avoir été mis sur le carreau après de longues années de loyaux services et de sacrifices.

À ce bilan, il faut aussi ajouter la perte pour ces ouvriers d'un environnement social, de relations de camaraderie qui contribuaient à dissiper quelque peu la grisaille d'une existence soumise à une chaîne de production.

Il n'y a eu ni détonation, ni morts mais la désolation d'un champ industriel abandonné rappelle-t-il pas le sinistre paysage des villes fantôme ravagées par la guerre? En réalité, lorsqu'une entreprise ferme, le patronat en ouvre une autre, qui produit de la misère, du désespoir, de l'insécurité et de la répression.

Le métal belge a beau être le plus performant et le plus rapide de tous les travailleurs du groupe automobile dans l'assemblage de la Golf, rien n'arrête la voracité des multinationales toujours plus en guerre pour des coûts de production au rabais, dans un monde où tous les travailleurs sont mis en concurrence directe. Rien n'arrête cette voracité et certainement

pas les vœux pieux d'autorités politiques entièrement acquises au dogme libéral et acquises aux exigences de ces multinationales.

Le terrorisme social se manifeste sous nos yeux et nous montre une fois de plus qui sont les véritables décideurs dans l'empire du profit. Il confirme la justesse de l'idée que les marxistes ont toujours défendu: celle de la création d'un modèle social équitable et rationnel basé non plus sur la dictature d'une poignée de nantis mais sur les besoins de la multitude.

Nous devons hélas encore subir de nombreuses fermetures et livrer de nombreuses batailles avant de parvenir à ériger un système viable pour l'ensemble des travailleurs. Quoiqu'il en soit, le débat concernant le choix de société doit rester une priorité pour tous les mouvements sociaux. Il en va de la survie de l'espèce humaine, plus que jamais menacée par les conséquences militaires des guerres économiques qui opposent les multinationales. Le choix d'une autre société encourage aussi notre détermination à défendre nos acquis actuels.

En effet, ce débat révèle que le capitalisme a ses limites et que ses limites, c'est nous.

L'heure est donc à la résistance pour arracher des griffes de la direction de VW tout ce qui peut être sauvé: au mieux, l'outil et l'emploi, au pire les indemnités et les primes, en tout cas la dignité.

Du fond de ma cellule, je partage la douleur des travailleurs et regrette amèrement de ne pas être à leurs côtés pour leur apporter mon modeste soutien.

Je salue avec ardeur leur difficile combat et m'engage ce samedi 2 décembre à arpenter ma cellule pour accompagner leur manifestation nationale.

Vive la classe ouvrière! Vive la justice sociale! A bas le capital!

Bahar Kimyongür

sombere gezichten van de arbeiders en hun families zag.... dan kon ik niet anders dan deze bandietenstreken van de directie van deze automobieltroep als "terrorisme" betitelen.

Nee, er zijn natuurlijk geen ontploffingen of doden of brokstukken, die in het rond vliegen, maar de aankondiging zelf van de afdankingen heeft een verschrikkelijke impact, als een bliksem die inslaat, als een aardbeving voor een bevolking die al getraumatiseerd is door werkloosheid en onzekerheid.

We zien het ondraaglijke beeld van vaders die als beschaamd zijn, omdat ze hun kinderen niet meer zullen kunnen geven wat ze vragen, we zien families die verwoest zijn door de angst voor morgen, arbeiders die ons gefrustreerd en gedegouteerd, met gevoelens van onbegrip aankijken, omdat ze niet verstaan hoe het mogelijk is dat er zoiets gebeurt, na zovele jaren van trouwe dienst en inzet voor het bedrijf. Voeg daarbij het verlies van de sociale omgeving, van de vrienden op het bedrijf, een vriendschap, die de grijsheid van het bestaan aan de productieketting wat wegnam.

Doet een braakliggende industriële site u ook niet denken aan een spookstad die verwoest werd door een oorlog?

Wanneer het patronaat een fabriek sluit, dan openen ze onmiddellijk een nieuwe fabriek. Een fabriek die miserie, wanhoop, onzekerheid en repressie produceert. De Belgische metaalarbeider mag dan al de meest productieve en van de meest snelle zijn van alle arbeiders bij de assemblage van de Golf, niets of niemand kan blijkbaar de vraatzucht van de multinationals stoppen, die altijd op zoek zijn naar lagere productiekosten, in een wereld waar alle arbeiders in een directe concurrentie met mekaar geplaatst worden. Niets of niemand kan hun vraatzucht stoppen. En zeker niet de vrome wensen van de politieke overheden, die zelf helemaal gewonnen zijn voor de liberale dogma's, en die dus, onvermijdelijk, zelf onderworpen zijn aan de eisen van de multinationals. Het "sociale

terrorisme" dat zich voor onze ogen afspeelt toont ons eens te meer wie de echte beslissingen neemt in het Rijk van het Profijt. Het bevestigt alleen maar de juistheid van wat de Marxisten altijd hebben verdedigd. Namelijk dat er een sociaal rechtvaardig en rationeel systeem moet komen, dat niet gebaseerd is op de dictatuur van een handvol bezitters, maar op de noden van de meerderheid van de bevolking.

Wij zullen spijtig genoeg nog met vele sluitingen te maken hebben. We zullen nog veel strijd moeten leveren om tot een leefbaar systeem te komen voor alle arbeiders. Het debat over welke maatschappij wij willen moet een prioriteit zijn voor alle sociale bewegingen, want het gaat hem vanaf nu om het overleven zelf van het menselijk ras. Wij zijn meer dan ooit bedreigd door de militaire gevolgen van de economische oorlogen die de multinationals onderling voeren. Dit debat zal ook onze vastbeslotenheid voeden en aanmoedigen om onze verworvenheden van vandaag te verdedigen. Dit debat maakt duidelijk dat het kapitalisme zijn limieten heeft en dat de enige limieten die het kent wijzelf zijn.

De tijd is gekomen om weerstand te bieden! Om aan de klauwen van de directie van VW alles te onttrekken wat kan gered worden : in het beste geval : het werk en de installaties, in het slechtste geval : de schade vergoedingen en de premies, maar in elk geval : onze waardigheid !

Vanuit mijn cel wil ik u zeggen dat ik het leed van de arbeiders deel en dat ik heel veel spijt heb dat ik niet bij u kan zijn om u mijn bescheiden steun te betuigen.

Ik zend u mijn strijdbare groeten.

Ik zal op zaterdag 2 december in mijn cel op en neer lopen aan uw zijde, in uw nationale betoging.

Leve de arbeidersklasse ! Leve de sociale rechtvaardigheid ! Weg met het grootkapitaal !

Bahar Kimyongür